

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. E.**, zast. Mgr. Žanetou Vítů, advokátkou, se sídlem nám. T. G. Masaryka 46/1, Břeclav, proti žalované: **Vězeňská služba ČR**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, č. j. 3 A 50/2022-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Žanetě Vítů, advokátce, se sídlem T. G. Masaryka 46/1, Břeclav, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 8.228 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Mgr. D. D. se u Městského soudu v Praze žalobou ze dne 8. 2. 2022 domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřuje v tom, že žalovaná strhává vězňům vykonávajícím trest odnětí svobody ve věznici v Břeclavi doručené finanční prostředky (důchod) v plné výši, v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16.

[2] Dne 16. 3. 2022 Městskému soudu v Praze bylo doručeno podání žalobce V. E., dále R. V., nar. dne X, a V. P., nar. dne X (všichni ve výkonu trestu odnětí ve Věznici Břeclav),

ze dne 14. 3. 2022, kterým se připojili k žalobě původně samostatně podané Mgr. D. D. a sdělili, že v řízení před soudem je bude zastupovat Mgr. D. D.

[3] Žalobce v žalobě uvedl, že je důchodce ve 3. stupni invalidity, jeho jediným majetkem je příjem z invalidního důchodu. Z výpisu z účtu vězně za leden 2022 ze dne 14. 2. 2022 se žalobce dozvěděl, že mu byl žalovanou odebrán jeho příjem – invalidní důchod na exekuce, což považuje za postup rozporný se shora zmiňovaným nálezem. Nemůže si proto nakupovat ve vězeňské kantýně, nemá na léky, na telefon, hygienu a nemůže splácet dluhy, které se zavázal hradit. Žalobu doplnil podáními ze dne 26. 3. 2022, 29. 3. 2022 a 8. 4. 2022.

[4] Žalovaná v písemném vyjádření uvedla, že ve věci žalobce vyplácí věznice finanční prostředky oprávněným podle tří pravomocných exekučních příkazů (exekuční příkaz ze dne 10. 6. 2016, č. j. 133EX 2001/15-42 k uspokojení pohledávky oprávněné I. T.; ze dne 10. 5. 2016, č. j. 133EX 1209/14-66 k uspokojení pohledávky oprávněného Město Znojmo a ze dne 10. 5. 2016, č. j. 133EX 1009/15-45 k uspokojení pohledávky oprávněného Město Znojmo) vydaných soudním exekutorem Mgr. Vojtěchem Jarošem, exekutorský úřad Znojmo, o nařízení exekuce příkázáním peněžité pohledávky povinného, představující finanční prostředky na účtu povinného vedeného věznicí. V jejich důsledku jsou strhávány žalobci došlé finanční prostředky (důchod) po úhradě pohledávek za výkon trestu odnětí svobody (1.500 Kč měsíčně). Žalovaná je poddlužníkem povinného a v případě, kdy by se neřídila pravomocným exekučním příkazem, vystavila by se riziku podání poddlužnické žaloby ze strany oprávněných.

[5] Městský soud usnesením ze dne 1. 4. 2022, č. j. 3 A 17/2022-71, vyloučil věc žalobce k samostatnému projednání věci. V záhlaví uvedeném usnesením pak městský soud žalobu odmítl, jelikož v dané věci neshledal zásah do veřejných subjektivních práv žalobce. Konstatoval, že v případě žalobce se jedná o vymáhání v rámci civilní exekuce jeho majetku pro nesplnění platební povinnosti, ve které žalovaná i Věznice Břeclav jednájí výlučně v soukromoprávní věci žalobce. Nejedná se o subordinační (mocenský) vztah, který je typický pro veřejnoprávní vztahy, nýbrž mezi žalobcem jako dlužníkem a oprávněnými, jejichž jménem jednal soudní exekutor, existuje soukromoprávní (civilní a nikoli správní) vztah. Zároveň soud uvedl, že pokud by Věznice Břeclav, která je účastna exekuce jako dlužník povinného (poddlužník), neprovedla exekuční příkazy, vystavila by se riziku podání poddlužnické žaloby ze strany oprávněných.

[6] Na závěr soud uvedl, že soukromoprávní věci týkající se výkonu rozhodnutí jsou vyloučeny z pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví v rámci veřejné správy, přičemž právě výkon rozhodnutí představuje soukromoprávní prvek sporu. Zároveň odkázal na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 12. 2. 2019, č. j. Konf 1/2018-6, a poučil žalobce o možnosti podat civilní žalobu k místně příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost.

pokračování

[8] Stěžovatel (v zastoupení obecným zmocněncem Mgr. D. D.) v kasační stížnosti navrhuje společné projednání kasačních stížností proti meritorně totožným usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, sp. zn. 3 A 49/2022, 3 A 50/2022 a 3 A 51/2022. Městský soud dospěl svévolně v rozporu s důkazy k nesprávnému závěru, že se jedná o soukromoprávní spor mezi stěžovatelem a soudním exekutorem, jelikož tím, kdo zavedl od 1. 1. 2022 zásah odporující nálezu IV. ÚS 1351/16, byla žalovaná, nikoliv exekutor. Žalovaná zabírá vězňům, kteří mají exekuce, všechny příjmy, je těmto dotčeným vězňům odepřen kontakt s advokáty, úřady, věřiteli, soudy, mezinárodními organizacemi pro ochranu práv vězňů, rodinou, přičemž ani nemají nárok na hygienický balíček a sociální příspěvek 100 Kč za měsíc.

[9] Dne 18. 5. 2022 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno další podání ze dne 15. 5. 2022, ve kterém stěžovatel požádal o ustanovení advokáta Mgr. Ludka Straky. Stěžovatel dále namítal, že v napadeném usnesení chybí poučení o tom, na základě jakého konkrétního zákonného oprávnění by se měli vězni domáhat zastavení, přerušení či jiných změn u plateb exekučních splátek, když dané exekuce byly schváleny soudy. Nesouhlasí s tvrzením žalované, že nerozlišuje mezi příjmy vězňů, přitom však výživné z pracovní odměny sráží automaticky, zatímco z důchodu je výživné sráženo až na základě žádosti vězně a zároveň důchod jako jediný příjem vězni nepodepisují. Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) nemůže označit platbu důchodu popisem „pro zdravotní účely“, jelikož k tomu nemá zákonem stanovenou působnost, přičemž např. manželky vězňů takovou možnost mají a mohou na účet vězně zasílat peníze, kdy do zprávy pro příjemce uvedou např. „na léky“. ČSSZ vězňům v rámci exekucí důchody nezabavuje celé, jak tomu činí žalovaná. Na závěr stěžovatel uvádí, že podává návrh na vydání předběžného opatření k pozastavení zásahu žalované.

[10] V dalším podání ze dne 8. 5. 2022 stěžovatel uvedl, že „*napadené usnesení je zcela nepřezkoumatelné a stížnost je důvodná, jestliže městský soud v napadeném usnesení uvedl, že nařízení generálního ředitele vězeňské služby č. 39 ze dne 31. 12. 2021, č. j. VS-204637-25/ČJ-2021-8000PS-IAŘ, kterým se od 1. 1. 2022 změnil postup napadený žalobou, způsobili exekutoři, aniž by k tomu uvedl další skutečnosti. Zároveň uvádí, že by odůvodnění rozsudku mohlo být opřeno o další důkazy, konkrétně o sdělení generálního ředitelství vězeňské služby, které by si Nejvyšší správní soud vyžádal k otázkám dopadu změny výše uvedeného nařízení do sféry vězňů.*“ Dalším podáním ze dne 18. 5. 2022 stěžovatel navrhl dle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR podat Ústavnímu soudu návrh na zrušení obecně závazné právní normy nebo její části pro rozpor s ústavním pořádkem, tedy normy, která dala prostor ke zneužití předpisu žalovanou od 1. 1. 2022. V podání ze dne 5. 9. 2022 stěžovatel označil kasační stížností napadené usnesení za rozporné s bodem 35 nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16. Podáním ze dne 9. 9. 2022 stěžovatel poukázal na usnesení Okresního soudu v Jihlavě ze dne 31. 8. 2022, č. j. 19 EXE 821/2019 – 56, které podle jeho názoru dokládá mylnost tvrzení městského soudu, že se lze domoci ochrany práv v občanském soudním řízení. V podání ze dne 19. 9. 2022 stěžovatel poukázal na usnesení Městského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2022, č. j. 105 EXE 45/2022 – 85, v němž se podle stěžovatele neztotožňuje se závěry správních soudů o občanském soudním řízení. V podání ze dne 26. 9. 2022 stěžovatel za účelové označil tvrzení soudů v občanském soudním řízení a

exekutorů (odmítajících stejně jako správní soudy zastavit exekuce), že vězni si mají zařídit chráněný účet, jelikož vězeň nebude propuštěn do banky, aby si mohl chráněný účet zřídit.

[11] V doplnění kasační stížnosti podaném prostřednictvím ustanovené zástupkyně stěžovatel opětovně poukázal na náleze Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16. Je třeba zabývat se tím, zda postup žalované, která z účtu stěžovatele strhávala peněžní prostředky nad hranici jedné poloviny stanovené § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, a neumožnila tak stěžovateli tyto prostředky použít na případnou úhradu zdravotních služeb nehrazených z veřejného zdravotního pojištění a na nákup potravin a věcí osobní potřeby, měl oporu v zákoně. Ústavní soud v cit. nálezu uvedl, že ve vztahu ke zdrojům příjmu je třeba uplatnit ochranu v podobě tzv. nezabavitelné částky, a skutečnost, že stěžovatel se nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, nepředstavuje důvod, pro nějž by bylo možné odhlédnout od právní úpravy týkající se ochrany této nezabavitelné částky. Stěžovatel zdůraznil, že osoby ve výkonu trestu odnětí svobody se tímto nestávají subjekty jiné kategorie než fyzické osoby, které se v trestu odnětí svobody nenacházejí, a tedy je třeba, aby k oběma skupinám osob bylo přistupováno z hlediska výkonu exekučního řízení stejně. Městský soud se měl žalobu zabývat a věcně o ní rozhodnout.

[12] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že na základě vnitřního předpisu jí bylo umožněno od 1. 1. 2022 realizovat exekuční příkazy i ve vztahu k dlužným částkám odsouzeného, které nespádají pod § 25 odst. 4 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“), a to z peněžních prostředků zaslaných na účet odsouzeného. Nesouhlasí s názorem, že polovinu došlých peněžních prostředků, a to i důchodů zasílaných ČSSZ, může odsouzený volně použít na nákupy a zdravotní služby nehrazené z veřejného zdravotního pojištění a druhou polovinu pouze na úhradu taxativně stanovených druhů pohledávek. Postup žalované ve věci nakládání s penězi odsouzených osob byl přezkoumán Analytickým a legislativním odborem Nejvyššího státního zastupitelství, které v rámci svého stanoviska č. j. 1 SL 703/2022 konstatovalo, že v postupu žalované nelze shledat rozpor s náleze Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16, ani s ustanoveními ZVTOS. Žalované nepřísluší zkoumat, z jakého zdroje pocházejí peněžní prostředky zaslané odsouzenému na účet vedený věznicí. Všichni odsouzení byli o této změně v předstihu informováni. Stěžovateli jsou v důsledku exekučních příkazů od 1. 1. 2022 strhávány došlé finanční prostředky (důchod) po úhradě pohledávek za výkon trestu odnětí svobody (1.500 Kč), přičemž stěžovateli žádné finanční prostředky k dispozici nezůstávají. Odsouzenému ve výkonu trestu odnětí svobody jsou jeho základní životní potřeby zajišťovány ve věznici, aniž by potřeboval nějaké finanční prostředky. V posuzovaném případě vystupuje jako dlužník povinného (poddlužník), a pokud by se neřídila pravomocným exekučním příkazem, vystavila by se riziku podání poddlužnické žaloby ze strany oprávněných.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a

pokračování

4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podle § 2 s. ř. s. „[v]e správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.“

[16] Podle § 82 s. ř. s. „[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“

[17] Podstata sporu mezi stěžovatelem a žalovanou spočívá v postupu žalované, neboť žalovaná strhává stěžovateli doručené finanční prostředky (důchod) na jeho účet ve věznici v plné výši na úhradu vykonatelných exekučních příkazů.

[18] Nejvyšší správní soud předesílá, že se k dané otázce již vyjádřil zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v usnesení ze dne 12. 2. 2019, č. j. Konf 1/2018-6, č. 3908/2019 Sb. NSS. V něm vyslovil, že „jakkoli je žalovaná ozbrojeným bezpečnostním sborem a může vystupovat i v pozici správního úřadu (viz § 1 odst. 2 a 3 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky), není pochyb o tom, že při plnění povinností uložených ji (jako dlužníkovi povinného) exekučním příkazem, v žádném z těchto postavení nevystupuje. Zadržování peněžních prostředků z vypláceného starobního důchodu žalobce (respektive jeho nezabavitelné části) a jejich následné poukazování k rukám exekutora není výkonem vrchnostenského oprávnění, ale pouhým plněním zákonné povinnosti, která pro ní vyplývá z exekučního příkazu. Přestože tímto postupem žalované dochází k zásahu do práv žalobce, nemůže jít o zásah do jeho veřejných subjektivních práv (viz § 2 s. ř. s.), nýbrž do práv soukromých, neboť se ze strany žalované nejedná o užití jakéhokoli vrchnostenského oprávnění. Zcela tedy absentují esenciální podmínky pro to, aby ochrana práv žalobce byla poskytována cestou správního soudnictví.“

[19] V případě argumentace stěžovatele týkající se soukromoprávní či veřejnoprávní povahy sporu proto Nejvyšší správní soud plně odkazuje na závěr uvedený v usnesení č. j. Konf 1/2018-6, přičemž neshledal žádný důvod se od něj odchýlit. V tomto usnesení zvláštní senát závěrem konstatoval, že „z uvedených důvodů proto zvláštní senát dospěl k závěru, že o předmětné žalobě nemá rozhodovat soud ve správním soudnictví. Domáhá-li se žalobce ochrany svých práv vyplývajících z poměrů práva soukromého, jsou k této ochraně nepochybně povolány soudy v občanském soudním řízení, v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 o. s. ř. Zvláštní senát proto výrokem I. tohoto usnesení vyslovil, že příslušný k vydání rozhodnutí o předmětné žalobě je soud v občanském soudním řízení.“ Městský soud v Praze ostatně na usnesení č. j. Konf 1/2018-6 již v kasační stížnosti napadeném usnesení odkázal a zároveň

stěžovatele řádně poučil o možnosti podat civilní žalobu k místně příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu.

[20] Na výše uvedeném závěru ohledně povahy posuzované věci nic nemění ani poukaz stěžovatele na bod 35 nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16. V tomto bodu Ústavní soud shrnul, že *„právní úprava poskytuje osobě ve výkonu trestu odnětí svobody hned několik procesních prostředků ochrany práv. Vedle stížnosti dle ustanovení § 26 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je to právo obrátit se na příslušné krajské státní zastupitelství, které podle § 78 téhož zákona vykonává dozor nad dodržováním právních předpisů při výkonu trestu. V neposlední řadě se osobě ve výkonu trestu nabízí možnost domáhat se ochrany proti tvrzenému nezákonnému zásahu správního orgánu, který není rozhodnutím, žalobou dle § 82 s. ř. s. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 4. října 2011 sp. zn. III. ÚS 1780/11, ze dne 12. března 2012 sp. zn. IV. ÚS 3834/11, ze dne 15. února 2012 sp. zn. III. ÚS 3848/11, ze dne 13. října 2015 sp. zn. I. ÚS 2480/15 anebo ze dne 24. února 2016 sp. zn. IV. ÚS 2742/15).“* K těmto závěrům Ústavního soudu zdejší soud konstatuje, že je Ústavní soud vyslovil toliko obecně v rámci své argumentace týkající se možností ochrany osob ve výkonu trestu odnětí svobody. Žádná z věcí zmíněných Ústavním soudem se přitom netýkala exekuce vůči osobě ve výkonu trestu. Jednalo se o jiné záležitosti: ve věci sp. zn. III. ÚS 1780/11 se jednalo o zákaz navštěvovat vězeňskou kapli uložený stěžovateli, ve věci sp. zn. IV. ÚS 3834/11 se jednalo o přearažení navrhovatelky do třetí dostupné skupiny vnitřní diferenciaci, ve věci sp. zn. III. ÚS 3848/11 se jednalo o umístění navrhovatelky na uzavřené oddělení, ve věci sp. zn. I. ÚS 2480/15 navrhoval namítat, že mu vězeňská služba nezajistila řádný program zacházení a není schopna přijmout opatření, která by zabránila šikaně, kterou trpí, ve věci sp. zn. IV. ÚS 2742/15 navrhovatel brojil proti nedostatečně zabezpečované lékařské péči ze strany věznice.

[21] K nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16 se Nejvyšší správní již vyjádřil také v rozsudku ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 As 245/2022-55, v němž se zabýval obdobnou věcí téhož stěžovatele a konstatoval, že tento nálezh nic nemění na závěrech uvedených v usnesení č. j. Konf 1/2018 - 6, jelikož *„Ústavní soud v cit. nálezu pracoval se situací, ve které věznice blokovala větší množství peněz, než mohla, kvůli pohledávkám spojeným s trestním řízením, tedy pohledávkám spadajícím pod § 25 odst. 4 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (srov. bod 71 cit. nálezu). Podle uvedeného ustanovení lze na úhradu tam vyjmenovaných pohledávek použít maximálně polovinu příchozích finančních prostředků a splnění této povinnosti lze vymáhat zásahovou žalobou ve správním soudnictví (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 317/2017-38, bod 23, a ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 As 396/2019-23, bod 11).“*

[22] Stěžovatelem výše zmíněný bod 35 nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16 tak představuje toliko obecný výčet prostředků, které k ochraně svých práv mají k dispozici osoby ve výkonu trestu odnětí svobody, a není na místě z něj dovozovat nesprávnost posouzení věci městským soudem, který vystihl podstatu věci a v odůvodnění napadeného usnesení přílehlavě poukázal na výše již zmíněné usnesení č. j. Konf 1/2018 - 6. Nejvyšší správní soud s poukazem na toto usnesení zvláštního senátu opětovně konstatuje, že soudní ochrana práv stěžovatele je zajištěna prostřednictvím soudů v občanském soudním řízení.

pokračování

[23] Stěžovatel se mylí, pokud má za to, že usnesení Okresního soudu v Jihlavě ze dne 31. 8. 2022, č. j. 19 EXE 821/2019 – 56, dokládá nesprávnost tvrzení městského soudu, že se lze domoci ochrany práv v občanském soudním řízení. Je tomu totiž právě naopak, neboť v tomto usnesení se okresní soud věcně zabýval zákonností nařízeného způsobu provedení exekuce na majetek osoby ve výkonu trestu odnětí svobody. Stejně tomu bylo i v usnesení Městského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2022, č. j. 105 EXE 45/2022 – 85.

[24] Stěžovatelem popsaná nemožnost pro vězně založit si chráněný účet nic nemění na tom, že žalovaná, která vyplácí příkázané pohledávky, jakmile se stanou splatnými na účet soudního exekutora specifikovaný v jednotlivých exekučních příkazech, není v tomto postavení správním orgánem zasahujícím do veřejných subjektivních práv stěžovatele ve smyslu § 82 s. ř. s. a k ochraně práv vězňů v těchto případech jsou povolány soudy v občanském soudním řízení. Tento závěr nevyvrací ani argumentace stěžovatele, v níž se dovolává § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, ochrany nezabavitelné částky a namítá, že je třeba se zabývat tím, zda postup žalované měl oporu v zákoně.

[25] K návrhu společného projednání kasačních stížností proti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, sp. zn. 3 A 49/2022, 3 A 50/2022 a 3 A 51/2022 a společného projednání s kasačními stížnostmi proti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2022, v právě uvedených věcech Nejvyšší správní soud uvádí, že posouzení důvodnosti spojení věcí závisí na úvaze předsedy senátu, přičemž v soudním řízení správním nejsou stanoveny žádné případy, v nichž by bylo spojení určitých typově vymezených věcí obligatorní. Při rozhodování se posuzuje především vhodnost vedení společného řízení. Ačkoliv žádná bližší kritéria pro hodnocení vhodnosti zákon nevymezuje, nesmí být posouzení projevem libovůle a musí se opírat o logické a racionální důvody (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009–69, č. 2065/2010 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2008, č. j. 5 Afs 69/2007–64, č. 2501/2012 Sb. NSS). V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud nepovažuje za vhodné spojení věcí ke společnému projednání, jelikož situace každého z žalobců může být odlišná, a proto je potřeba posoudit individuálně konkrétní okolnosti každého případu ve vztahu ke každému žalobci zvlášť. V posuzované věci nebylo potřeba postoupit věc rozšířenému senátu dle § 17 odst. 1 s. ř. s. Nejedná se totiž o případ, ve kterém by bylo potřeba sjednotit rozpornou judikaturu, jelikož rozpor vyřešilo již cit. usnesení č. j. Konf 1/2018-6. Stejně tak nebylo namístě postupovat dle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky a navrhnout Ústavnímu soudu zrušení některého z aplikovaných ustanovení zákona, neboť Nejvyšší správní soud považuje za ústavně konformní právní úpravu, která svěřuje pravomoc posouzení zákonnosti postupu soudního exekutora při provádění exekuce civilním (exekučním) soudům.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[27] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na

náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti.

[28] Odměna zástupkyni stěžovatele Mgr. Žanetě Vítů, advokátce, která byla stěžovateli ustanovena usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2022, č. j. 4 As 154/2022–100, a jejíž náklady tak nese stát, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 11. 2022 podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony tak náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 2 x 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále zástupkyni stěžovatele náleží náhrada hotových výdajů (režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupkyni stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč. Zástupkyně stěžovatele doložila, že je plátkyní DPH, proto se odměna za zastupování zvyšuje o tuto daň ve výši 21%, tedy o 1.428 Kč. Zástupkyni stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 8.228 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu